

РЕШЕНИЕ

№ 424

гр. Ямбол, 21.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЯМБОЛ в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Марина Хр. Христова Иванова

при участието на секретаря Т.С. К.

като разгледа докладваното от Марина Хр. Христова Иванова Гражданско дело № 20212330101423 по описа за 2021 година

Производството е образувано по предявени от П. А. С. против „ПРОМИШЛЕНА ЕНЕРГЕТИКА“ АД искове, с които се претендира ответното дружество да бъде осъдено да заплати на ищеца /след допуснато изменение на претенциите/ сумата от общо 6173,84 лв., представляващи неизплатено брутно трудово възнаграждение за периода м. ноември 2020 – м. март 2021 год., законна лихва за забава в размер на 153, 24 лв., за периода 01.01.2021 – 01.05.2021 год., сумата от 146, 18 лв. - обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2 дни , сумата от 1461,84 лв. – обезщетение по чл. 221, ал. 1 КТ ,както и законна лихва върху главниците от датата на иска до окончателното изплащане на сумите.

Ищецът посочва, че е полагал труд по ТПО в предприятието на ответника на длъжност – „***“, а в следствие „***“, прекратено на осн. чл. 327, ал.1, т.2 КТ със заповед от 08.03.2021 год. Твърди още, че работодателят не му бил заплатил полагащите се трудови възнаграждения за периода ноември 2020 - март 2021 год., полагащото му се обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2 дни , както и обезщетение в размер на БТВ за срока на предизвестието. Претендира посочените в исковата молба суми, в едно с лихвата за забава до изплащане на вземането. Претендират се още разноски за настоящата инстанция.

С депозирания отговор ответникът оспорва предявените искове по основание и размер. Оспорва изложената в исковата молба фактическа обстановка, като твърди, че освен представеното от ищеца допълнително споразумение, между страните са подписани още такива, за периода 11.09.2018 – 08.03.2021 год. Излага подробни съображения за неоснователност на претенциите в пълния им претендиран размер. Посочва, че не е дал повод за завеждане на делото, т.к. страните са били в преговори на уточняване на реално дължимия размер и доброволно уреждане на отношенията си, в който смисъл счита и, че претенциите могат да бъдат установени посредством

експертиза. Оспорва искането на ищеца сумите да му бъдат изплатени в брутен размер, за което изтъква доводи. Иска се отхвърляне на претенциите, които надвишават реално дължимите суми, присъждане на разноски, както и се прави възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК.

В съдебно заседание исковата молба се поддържа от ищеца и процесуалния му представител.

Отвечното дружество не изпраща представител.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено следното от **фактическа страна**:

Не е спорно между страните, че са били в трудово правоотношение, по силата на което ищецът е полагал труд при ответника на длъжност началник склад, което ТПО е било прекратено с приложената заповед от 08.03.2021 год., на осн. чл. 327, ал. 1, т. 2 от КТ. В посочената заповед работодателят е вписал на работника да бъдат изплатени следните обезщетения - по чл. 224, ал. 1 КТ – за неизползван платен годишен отпуск в размер на 2 дни.

В подкрепа на твърденията си ищецът е представил копие от трудова книжка, оформено по надлежния ред от работодателя при прекратяване на ТПО, последното вписване, в която касае изпълнение при ответника на длъжността началник склад при възнаграждение в размер на 960 лв.

Към отговора на исковата молба са приложени – допълнително споразумение 1 от 03.12.2018 год., съставено в два екземпляра един, от които връчен на работника, допълнително споразумение 2 от 01.03.2019 год., съставено в два екземпляра и връчено на работника, представеното и от ищеца допълнително споразумение 3 от 29.05.2019 год., също съставено в два екземпляра и връчено на работника, допълнително споразумение 4 от 10.07.2020 год.- неоспорено от ищеца, допълнително споразумение 5 от 01.07.2020 год., с което е определено трудово възнаграждение в намален размер на 630 лв., при клас прослужено време 5, 4 % и доплащане ДТВирП – 200 лв. и допълнително споразумение 6 от 01.01.2021 год., с което размерът на основното месечно трудово възнаграждение е увеличен на 650 лв. Последните две допълнителни споразумения са своевременно оспорени от ищеца, в резултата на което, и т.к. е заявил, че ще се ползва от документите, ответникът е представил и по делото са приети – цветно копие от ДС от 01.07.2020 год., както и оригинал на РКО от 09.03.2021 год. за изплащане на сумата от 1054, 19 лв. – работна заплата.

Ответникът е представил още фиш за работна заплата за м. ноември 2020 год. и фиш за работна заплата на м. декември 2020 год., като и в двата е посочено основно възнаграждение в размер на 630 лв., както и фишове за работна заплата за м. януари, февруари и март 2021 год., в които размерът на основната работна заплата е 650 лв.

Прието е и копие от Заповед № ***/27.03.2020 год., във връзка с обявеното в Р. България извънредно положение.

По делото е назначено и прието заключението на първоначална и допълнителна ССЕ, вещото лице по които след като се е запознало с материалите по делото и е извършило справка при работодателя е дало заключение относно размера на начисленото и заплатено на ищеца възнаграждение според ведомостите за работни заплати, според сключените от страните ДС, като с оглед оспорване на част от тях е дало различни варианти за процесните претендиращи суми, като е взело предвид и извършените плащания.

На осн. чл. 176 от ГПК съдът е разпоредил даване на обяснения от страна на ищеца, който е посочил, че ДС от 01.07.2020 год. не е виждал и подписвал, нито му е връчено. Показал му го адвоката му, заедно с едно друго, което въобще нямало подпис. С него не било говорено за намаляване на заплатата му. Нямал информация за отразяване на документи в НАП.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните **правни изводи**:

Предявени са обективно съединени иски с правно основание чл. 128 КТ, вр. чл. 242 КТ, чл. 221, ал. 1 КТ и чл. 224 КТ, чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

По иска за неизплатено трудово възнаграждение:

Нормата на чл. 128, т. 1 и т. 2 КТ вменява задължения на работодателя в установените срокове да начислява във ведомости за заплати трудовите възнаграждения на работниците и служителите за положения от тях труд и да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа.

Съгласно разпоредбата на чл. 242 от КТ, положения труд по трудов договор е възмезден, като работодателят е длъжен да заплаща своевременно уговореното в договора трудово възнаграждение, след като работника или служителя е изпълнявал добросъвестно задълженията си и възложените с договора трудови функции.

В процесния случай безспорно се установи, че ищецът е бил в трудови правоотношения с ответното дружество в процесния период. Поради липса на твърдение и доказване на обратното, съдът приема, че е изпълнявал добросъвестно трудовите си задължения.

Горните факти са безспорни между страните, като основния спорен в делото момент е относно размера на уговореното трудово възнаграждение. Предвид посоченото ищецът своевременно е оспорил приложено по делото копие от документ – допълнително споразумение от 01.07.2020 год., с което размерът на трудовото възнаграждение е намален на 630 лв. месечно. Т.к. е заявил, че ще се ползва от документа и разполага с оригинала на същия, съдът е задължил ответника да го представи. В предоставения срок ответникът е представил и по делото е прието цветно копие от документа с твърдението, че същият е бил съставен в един екземпляр и предаден на работника, като при работодателя се съхранявало единствено негово цветно копие. С оглед на изложеното твърдение съдът е предоставил възможност на страната да установи твърдението си, че оригиналът на документа не се намира в нея, а у насрещната страна по делото, като е уважил искането за изслушване на ищеца по реда на чл. 176 от ГПК.

На първо място ЯРС намира за нужно да посочи, че по делото не е назначена СГЕ, т.к. такова искане не е релевирано по надлежния ред с поставяне на конкретни въпроси от никоя от страните. На следващо място с решение № 91/ 01.04.2015г., гр.д. № 5960/ 2014г., IV ГО на ВКС и решение № 53/ 12.09.2013г. по т.д. № 74/ 2011г. на II ТО на ВКС е формирана практика, според която при направено оспорване на автентичността на частен диспозитивен документ, носещ подписа на страната, която го оспорва, ако представилата документа страна не представи оригинала за изследване от специализирана съдебно – графологична експертиза, същият следва да се изключи от доказателствата по делото, тъй като е невъзможно да се установи, дали подписът е положен върху документа или е пренесен от друг документ. Посочено е, че при отсъствие на оригиналния документ, оспорващият е в обективна невъзможност да докаже, че не е негов автор, тъй като копие, като обект на изследване, не позволява

на графологичната експертиза да изключи евентуално извършена техническа подправка на подписа върху първообраза чрез откопиране на истинския му подпис през индиго, чрез прекопиране, както и чрез многобройните други съвременни способности. В очертаната хипотеза на оспорване на автентичността на частния диспозитивен документ, доказателствената тежест да установи съдържащите се в него благоприятни факти се носи от страната, която е представила копие на документа, като тя може да ползва и свидетелски показания, само ако докаже, че оригиналът липсва по причини, които законът признава за извинителни /загубен, унищожен не по вина на страната/. В настоящия случай, по делото е представено цветно копие от ДС от 01.07.2020 год., с благоприятно за ответника съдържание, като ищецът е оспорил автентичността на подписа върху него, направил е искане по [чл.183 ГПК](#) и в отговор на искането ответното дружество е посочило, че представения в ксерокопие документ не съществува в два екземпляра, а само в един, който е в държане на ищеца, поради което не може да представи оригинал на същия.

Съобразно посочената по-горе практика на ВКС въз основа на ксерокопие на документ не може да бъде установена автентичността му, от което следва, че въз основа на ксерокопието не би могъл да бъде направен извод, нито за съществуването на документа /на оригинала/, нито че той се намира в оспорващата ксерокопието страна. В хипотеза на непредставяне на оригинала от документ от представилата копие страна, без ангажиране на доказателства относно конкретно посочени от нея обстоятелства, поради което тя е в безвиновна невъзможност да го представи, съобразно посочената практика на ВКС, документът се изключва от доказателствения материал като писмено доказателство и откриването на производство по [чл.193 ГПК](#) по отношение на този документ би било безпредметно, така и Определение №880/17.11.2016 по дело №1051/2016 на ВКС, ТК, I т.о.

Съобразявайки гореизложеното и факта, че въпреки предоставената възможност ответникът не ангажира годни доказателства, с които да установи твърдението си, че оригиналът на оспорения документ съществува и се намира у насрещната страна съдът счита, че приетото цветно копие от ДС от 01.07.2020 год. следва да бъде изключено от доказателствата по делото. В този смисъл и съдът приема, че последното валидно сключено между страните споразумение, касаещо размера на месечното трудово възнаграждение е това от 29.05.2019 год. Не се споделя становището на ответника, че следва да бъде ценено ДС от 01.01.2021 год., т.к. работодателят можел едностранно да увеличава размера на възнаграждението. В същото е посочено месечно възнаграждение в размер на 650 лв., което очевидно е по-ниско от уговореното между страните с ДС от 29.05.2019 год. – 960 лв.

Не без значение е и обстоятелството, че при оформяне на трудовата книжка на ищеца при прекратяване на ТПО в същата работодателят не е отбелязал твърдяното от него намаляване на трудовото възнаграждение. В тази връзка и представеното копие от заповед за установяване на намалено работно време съдът счита за неотнормима към настоящия правен спор, т.к. от една страна касае период различен от процесния, а от друга не установява размер на трудовото възнаграждение на посочените в същата работници, респ. на ищеца.

Предвид изложеното искът следва да бъде уважен. По отношение на размера му съдът намира следното: Претенцията на ищеца след допуснатото изменение касае неизплатено ТВ за същия процесен период – ноември 2020 – март 2021 год. и е в общ размер на 6173, 84 лв., като в ИМ ищецът изрично е уточнил, че претендира възнагражденията в брутен размер. По отношение размера на обезщетението, трайна и

безпротиворечива е практиката на съдилищата и на ВКС, че на волята на работника-ищец е оставена преценката дали да претендира присъждане на обезщетение като брутно или нетно възнаграждение, като от решението на съда следва да става ясно каква сума се присъжда. В този смисъл е Решение №166/25.02.2010 г. по гр. дело №220/2009 год. на III г.о. на ВКС, Решение №166 от 25.02.2010 по гр.д. №220/2009 г. на ВКС /така и Решение от 02.11.2018 г. по в.гр.д. №237/2018 г. на ЯОС/. В този смисъл съдът приема че претенцията следва да бъде уважена в размера установен в т.1.2 от повторната ССЕ, според която незаплатените на ищеца брутни трудови възнаграждения за периода 12.2020 – 03.2021 год. са в размер на общо 2871, 80 лв. /тук вещото лице е взело предвид извършените на 25.01., 09.02. и 05.04.2021 год. плащания/. До този размер претенцията се явява основателна и доказана. Същата следва да бъде отхвърлена за горницата над тази сума до пълния предявен размер от 6173, 84 лв. и за м. ноември 2020 год.

Основателността на главния иск води до основателност на претенцията за лихва за забава върху сумата, която според заключението на ССЕ е в размер на 80, 92 лв., за периода 01.01.2021 год. – 18.05.2021 год. Над тази сума до пълния предявен размер от 153, 24 лв. искът като неоснователен следва да бъде отхвърлен.

По иска с правно основание чл. 221, ал. 1 от КТ.

Предявеният иск е основателен, по следните съображения:

Съгласно нормата на чл. 221, ал. 1 от КТ при прекратяване на трудовото правоотношение от работника или служителя без предизвестие в случаите по чл. 327, ал. 1, т. 2, 3 и 3а работодателят му дължи обезщетение в размер на брутното трудово възнаграждение за срока на предизвестieto – при безсрочно трудово правоотношение, и в размер на действителните вреди – при срочно трудово правоотношение.

От събраните в хода на производството доказателства се установи, че трудовото правоотношение между страните е било за неопределено време. Съгласно трудовия договор и ДС към него срокът на предизвестieto при прекратяването му е едномесечен за всяка от страните. Трудовото правоотношение между страните е прекратено от ищеца без предизвестие на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 от КТ – поради забавяне изплащането на трудовото му възнаграждение. За ищеца е възникнало правото да му бъде изплатено обезщетението по чл. 221, ал. 1 от КТ. Кое брутно трудово възнаграждение следва да бъде взето за база при изчисляване на сумата, сочи текстът на чл. 228, ал. 1 от КТ и това е последното получено от месечно брутно трудово възнаграждение за пълен отработен месец. От заключението на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза, което съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено, е видно, че размерът на обезщетението е 1461, 84 лв. Ответното дружество не представи доказателства, че е платило процесното обезщетение.

По иска с правно основание чл. 224, ал.1 от КТ:

Съгласно разпоредбата на чл. 224, ал.1 от КТ при прекратяване на трудовото правоотношение работника/служителя има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж, като посоченото обезщетение не е обвързано с основанията за прекратяване на трудовото правоотношение, нито с причините поради които отпускът е останал неизползван през времетраенето на същото. Претенцията на ищцата касае обезщетение за платен годишен отпуск от 2 дни и е в размер на 146, 18 лв.

В процесния случай съдът намира, че от съвкупната преценка на доказателствата

по делото безспорно се установява, че ищецът има право на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск. От една страна работодателят извънсъдебно е признал този факт, като е вписал същия в заповедта за прекратяване на ТПО. Ответникът не е ангажирал годни доказателства сумата да е била платена. В този смисъл и иска следва да бъде уважен в посочения в експертизата размер от 146,18 лв.

Горепосочените суми за главници следва да бъдат присъдени в едно със законната лихва от датата на исковата молба – 18.05.2021 г. до окончателното им изплащане.

По разноските:

С оглед изхода на делото и двете страни имат право на разноски, като следва да се има предвид, че и двете страни са направили своевременно възражения по чл. 78, ал. 5 от ГПК. Съгласно трайната практика на ВКС в хипотеза на обективно съединяване на искове материалният интерес съвпада със сбора от цената на отделните искове. Също така трайно в съдебната практика се приема, че правилото на чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1/2004 год., а именно да се определя адвокатско възнаграждение за всеки предявени иск поотделно, е приложима, когато са предявени различни по вид и основание искове, но не и, както е в настоящия случай, когато исковите произтичат от едно и също правоотношение между страните. Не без значение е и, че искът за законна лихва за забава е изцяло обусловен и зависи от изхода на спора по предявения главен иск за неизплатено трудово възнаграждение. Ето защо ЯРС приема, че разноските за адвокатско възнаграждение не следва да бъдат определяни поотделно за всеки иск. В този смисъл съдът намира за неоснователно възражението за прекомерност на заплатения от ищеца адвокатски хонорар, който е равен на минимума предвиден в чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредбата. Предвид, че делото не се отличава с голяма фактическа и правна сложност съдът приема, че заплатения от ответника адвокатски хонорар се явява прекомерен и следва да бъде намален до сумата от 730 лв.

Като взе предвид гореизложеното съдът приема, че в полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноски в размер на 429,66 лв. съобразно уважената част от исковите. На ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 309 лв., съразмерни на отхвърлената част от исковите.

Ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати на основание чл. 78, ал. 6 ГПК държавна такса съобразно ТДТССГПК върху уважения размер от исковите – 273,34 лв., както и разноски за вещо лице в размер на 400 лева.

Водим от гореизложеното, Я Р С

РЕШИ:

О С Ъ Ж Д А на основание чл. 128, ал. 1 от КТ „ПРОМИШЛЕНА ЕНЕРГЕТИКА“ АД, със седалище и адрес на управление гр. Я., ЕИК *** да заплати на П. А. С., ЕГН ***** , сумата от **2871,80 лв.**, представляваща неизплатено брутно трудово възнаграждение за периода м. декември 2020 – м. март 2021 год., в едно със законната лихва от 18.05.2021 год. до окончателното изплащане, като иска за разликата над тази сумата до пълния предявен размер от 6173,84 лв., като неоснователен **-ОТХВЪРЛЯ .**

О С Ъ Ж Д А на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД „ПРОМИШЛЕНА ЕНЕРГЕТИКА“ АД, със седалище и адрес на управление гр. Я., ЕИК *** да заплати на

П. А. С., ЕГН *****, сумата от **80,92 лв.** – лихва за забава за периода 01.01.201 – 18.05.2021 год., като иска за разликата над тази сумата до пълния предявен размер от 153,24 лв., като неоснователен **-ОТХВЪРЛЯ**.

ОСЪЖДА на основание чл. 221,ал. 1 от КТ „ПРОМИШЛЕНА ЕНЕРГЕТИКА“АД, със седалище и адрес на управление гр. Я., ЕИК *** да заплати на П. А. С., ЕГН *****, сумата от **1461,84 лв.**, в едно със законната лихва от 18.05.2021 год. до окончателното изплащане

ОСЪЖДА на основание чл. 224,ал.1 от КТ „ПРОМИШЛЕНА ЕНЕРГЕТИКА“АД, със седалище и адрес на управление гр. Я., ЕИК *** да заплати на П. А. С., ЕГН *****, сумата от **146,18 лв.**, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 2 дни, в едно със законната лихва от 18.05.2021 год. до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА на основание чл. 78,ал.1 ГПК „ПРОМИШЛЕНА ЕНЕРГЕТИКА“АД, със седалище и адрес на управление гр. Я., ЕИК *** да заплати на П. А. С., ЕГН *****, сумата от **429,66 лв.** – разноски за настоящата инстанция.

ОСЪЖДА на основание чл. 78,ал.3 ГПК П. А. С., ЕГН ***** да заплати на „ПРОМИШЛЕНА ЕНЕРГЕТИКА“АД, със седалище и адрес на управление гр. Я., ЕИК *** сумата от **309 лв.** – разноски за настоящата инстанция.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 ГПК „ПРОМИШЛЕНА ЕНЕРГЕТИКА“АД, със седалище и адрес на управление гр. Я., ЕИК *** да заплати по сметка на РС – Я. сумата от общо **673,34 лв.** - ДТ върху уважения размер на исковете и сторени от бюджета на съда разноски за вещо лице.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред ЯОС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Ямбол: _____